

[Vagn Bro.]

Jeg tør på [mit partis vegne sige, at vi stiller os på det standpunkt, at for de steder, hvor ikke mindst ungdommen kommer, skal vi have klarere regler, end vi har i øjeblikket. Jeg går ud fra — hvad ministeren også omtalte i sin fremsættelse — at i spørgsmålet om beværtning på højskoler ved sluttet bord må vi have så frie forhold som overhovedet muligt.

Hvad spørgsmålet om forsamlingshusene angår, kan jeg nævne, at jeg er i en ret interessant situation. Det hedder i den gældende beværterlov, at man ikke måtte give fortsat bevilling til et forsamlingshus. Det opfattede jeg således, at de 3 måneders lejlighedstilladelse ikke måtte fortsættes, idet jeg i min praksis sagde følgende: bliver man ved med uden videre at give 3 måneders tilladelser, har vi i virkeligheden givet en bevilling. Justitsministeren — det var ikke den nuværende højtærede justitsminister — havde imidlertid en anden mening, og jeg fik at vide, at dette var ikke standpunktet. Jeg har derfor for mit vedkommende med interesse set, at man nu foreslår en bestemmelse om, at tilladelse til udskænkning af stærke drikke i forsamlingshuse skal søges i hvert enkelt tilfælde. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det standpunkt er det rigtige og forsvarlige. Om man så kan finde en form, hvorunder man kan give særlige lokaler, knyttet til forsamlingshusene, en bevilling, ved jeg ikke. Det vil for mit vedkommende afhænge af, om man vil kunne finde en form, der kan bekæmpe det meget uheldige, som ofte sker i forsamlingshusene, at folk selv medbringer spiritus. Hvad angår hele dette område, er mit parti inde på, at her skal vi passe på; de steder, hvor ungdommen kommer, bør der være relativt faste regler.

Endelig kommer jeg til spørgsmålet om marketenderierne. Jeg tror nok, jeg tør sige, at der er noget område, hvor man har set en udvikling udover det rimelige, så er det på dette. Vi må jo ikke glemme, at den danske beværterstand, som har det meget besværligt for øjeblikket, i mange tilfælde ser marketenderierne fremtræde som de største restaurationer. Vort synspunkt med hensyn til marketenderierne er dette: i nogenlunde store virksomheder bør der gives adgang for de i virksomheden beskæftigede til, at de i hvilepausen kan få

deres mad med en øl; men at et marketenderi skulle være en egentlig restauration, det tror jeg ikke er rigtigt; og jeg har forstået af lovforslaget, at det er heller ikke meningen. Det må ikke være således, at en marketenderibevisning får karakteren af en egentlig bevilling. Jeg personlig vil gerne føje til — men det står for min egen regning — at jeg kunne godt tænke mig, at der ved særlige, festlige lejligheder, f. eks. når en gammel arbejdsformand eller arbejder fejrer 40 eller 50 års jubilæum, måske kunne gives en vis dispensation til marketenderiet, så der kunne skænkes en snaps. Som hovedsynspunkt må vi imidlertid fastholde, at et marketenderi er det sted, hvor man indtager sit måltid og en kop kaffe og måske en øl. Vi er derfor tilhængere af de skærpede bestemmelser, der er tale om. Vi er tilhængere af, at politiet får indseende med bestemmelse overholdelse. Vi er også tilhængere af, at forbyder man f. eks. snaps, må det påses, at det ikke medbringes. Vi er tilhængere af, at der ikke må kunne gøres indgreb i lønningen, og vi er naturligvis tilhængere af, at marketenderen ikke skal lønnes procentvis af omsætningen, og at marketenderiet skal lukkes, når selve arbejdstiden slutter.

Spørgsmålet om lukketiden kan vi jo drøfte i udvalget. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man også her, selvom det måske vil medføre visse forskelligheder i de forskellige dele af landet, må overlade afgørelsen — selvfølgelig med et vist maksimum — til det kommunale selvstyre.

Jeg skal dernæst sige et par ord om lovforslagets § 20, hvorefter der gives adgang for politiet til at forbyde personer under 18 år at opholde sig i en restauration, dog således at beværteren kan slippe for strafansvar, hvis han kan dokumentere, at han ikke har vidst eller burde vide besked om forholdet. Jeg vil herom sige, at vi er inde på den tanke, at det er et af de områder, hvor vi ønsker det objektive strafansvar for beværteren skærpet. Jeg personlig vil dog finde, at det var rimeligst, om man kunne, om jeg så må sige, bruge den omvendte bevisbyrde, et problem, vi tidligere har drøftet under forhandlingerne om færdselsloven. Jeg er tilhænger, det må jeg erkende — i dette forhold som med hensyn til færdselsloven og på andre områder — af den